

[Pia Gjellerup]

dansker. Det er en Erasmus Montanus-argumentation, men det er måske, hvad man kan forvente af hr. Svend Heiselberg.

Under alle omstændigheder vil man af den foreslåede § 60 – for at holde os til den, den er nem og overskuelig og har forholdsvis få bemærkninger – kunne konkludere, at der ikke mere vil være en egentlig dokumentationspligt for skatteyderne. Skattevæsenet kan ikke spørge skatteyderne, om de vil være så venlige at dokumentere dette punkt, for der er ikke nogen klar formodning om, at der på dette punkt er tale om en fejl eller en mangel eller en urigtighed. Det kan blot være, at man ønsker at sikre sig, at et punkt, som kunne være ukorrekt, er fuldstændig korrekt.

Jeg må spørge hr. Svend Heiselberg, om han ikke kender mennesker, der er blevet stillet over for det spørgsmål, om de ikke vil være så venlige at dokumentere de forhold, de har oplyst over for skattevæsenet, og hvor skatteyderen så dokumenterer det over for skattevæsenet. Så er begge parter klar over, at sagen er oplyst, og så kan der træffes en afgørelse.

Det, hr. Svend Heiselberg taler for, det, § 60 taler for, er, at oplysningerne ikke mere vil kunne fremkomme.

Glistrup (FP):

Forslagsstillerens svar var centreret om forslagens § 60. Det var klog tale af Venstres næstformand, for § 60 er virkelig velegnet, ja, den er formentlig alene skabt til at være et godt grundlag for lederskribenter i Erhvervs-Bladet og Jyllands-Posten, og hvad der ellers kan få tingene til at klinge i liste V's stemmeseddelvalgbokse.

Men det var ikke værdigt af skatteministeren inden for et forslag, der tager stilling til så mange problemer, at sige så meget om denne lige-gyldige afskrift fra Højskolesangbogen, som § 60 reelt er udtryk for.

§ 60 siger to ting: For det første, at skattemyndighederne kan være hamrende ligeglade med, hvad skatteyderen har sagt, hvis bare skattemyndighederne kan anføre konkrete grunde. Papir er særdeles taknemmeligt. Det er meget, meget let at skrive nogle konkrete grunde: Efter samtlige sagens omstændigheder, herunder det oplyste om de privatforbrugsvilkår, skatteyderen har, og hvad man nu ellers ville skrive, så findes selvangivelsen at skulle tilside-sættes.

Men den reelle grund til en skattemyndigheds afgørelse er altid, at man enten ikke kan lide skatteyderens politiske overbevisning og faglige tilhørsforhold, eller hvad der ellers er det afgørende, eller også kan man ikke lide skatteyderen, og ud fra det afgøres det, om skatteyderen skal have ret eller ikke ret. Sådan foregår skattepraksis overalt i Danmark til enhver tid, og alt andet, lige-gyldige og konkrete grunde, er meget let at skrive.

For det andet sparker skatteministeren i § 60, stk. 2, i 2½ spaltelinie ud efter skatteyderen ved at sige, at »Den skattepligtige skal efter anmodning fra skattemyndighederne redegøre for grundlaget for det selvangivne«. Det er den sikreste måde at fange folk i selvmodsigelser på, i hvert fald dem, der ikke har advokat- og revisorbistand.

Der er ingen skatteyder, der om et eneste skattespørgsmål af blot nogen som helst væsentlig betydning kan skrive bare så meget som 17 linier, uden at den vrangvillige skattemyndighed kan bruge det, han skriver, imod ham. Derfor er det dér tilsyneladende smukke, at han skal redegøre for sine synspunkter, faktisk ikke noget, der hjælper noget som helst.

Jeg synes hellere, at skatteministeren skulle have brugt sit svar, hvis det skulle have været sagligt, til simpelt hen at fastslå, hvor mange ressourcer man vil stille til rådighed for skattemyndighederne, for hvor meget retssikkerhed skatteyderne har, er simpelt hen omvendt proportionalt med den bevilling, der er i stat, kommuner og amter til skatteadministrationen. Jo mindre bevilling, jo bedre retssikkerhed for skatteyderne – jo større bevilling, jo mindre retssikkerhed for skatteyderne.

(Kort bemærkning).

Jens Thoft (SF):

Jeg må skynde mig at sige, at hr. Glistrups tale beroligede mig lidt. Så ser det åbenbart ikke helt så slemt ud; som jeg var sikker på at det gjorde.

Men jeg synes, at ministeren skylder et svar til hr. Glistrup: Forholder det sig, som hr. Glistrup sagde, at myndighederne kan gøre sådan, såfremt lovforslaget vedtages?

Er det sådan, at man ikke, hvis vi har en skatteyder, der nægter at fremkomme med oplysninger, må gå ud og se, om man kan finde dokumentation for indtægter, der er udeholdt,